

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

- Σάν καλός ο Λύγουστος έφέτος, αϊ;
- Ναι! μακάρι πάντα μας!
- 'Έγω τὸν ἔφοδούμον τὴν αὐγῆ.
- Κ' ἔγω· μὰ δὲν ἀκούεις τὰ κοκόρια; όμως λαλούν τὰ κοκόρια περάσωρα, ο καρός ἀλλάζει.
- Καὶ μαζή ἡ τύχη μας.
- Βέβαια! 'ε τὴν τρίχα χρέμεται...

'Ο Δημάκης καὶ ο Βρανδής στολισμένοι, ως χρεοπώλαις κατὰ τὰς νηστησίμους ημέρας, ἐκάθιντο θαυμάζοντας ἐπὶ τοῦ πάγκου ἐνὸς οίνοπωλείου, συζητοῦντες περὶ τῶν καιροῦ. 'Ως δέλοι οἱ χωρικοὶ εἶχον καὶ οὗτοι ἐκτεθειμένην εἰς τὰ ἀλώνια ὑπὸ τὰς φλογερὰς τοῦ ἥλιου ἀκτῖνας τὴν σταφίδα των, ως κατὰ τὰς πανηγύρεις αἱ χωρικαὶ τὰς θυγατέρας των εἰς τὰ περιπατητικά μέλμεται τῶν λεβέντιδων, καὶ μετρῶντες τὰς ημέρας εἰς τὰ διάκτυλα, ἀνέμενον τὴν ἀποξήρανσίν της. Συνεπῶς αἱ συζητήσεις τῆς ήμέρας καὶ τῆς νυκτὸς τὰ δινειρά περιστρέφονται εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ καὶ τὰς τιμὰς τῆς σταφίδος.

— "Ακού ποῦ 'ε τὸ λέων μιν τὸ εἴπε μυστικά ο κουπάρος τοῦ κύρ Γιάννη εἶχε γράμμα όπω τὴν Πάτρα, ἔλεγεν ο Δημάκης εἰς τὸν σύντροφόν του.

— Λέσ;

— Βέβαια! περισυνό πράμψα δὲν ἔμεινε βόγας τ' ἀμπέλοις τῆς Γοκλίκης ἔγκλασσαν 'ε τὴν Πάτρα ἔβρεζε, 'ε τὴν Βασίτοκα παληρόπραμψ.

— 'Α! πασᾶ μου! σαράντα καὶ ἀμάν σμάνι..

— Τὶ σαράντα; ἔξιντα δὲν λέσ; εἴπεν ο Δημάκης αὐθεντικῶς καὶ συνεχίζων τὸ πρό μικροῦ διακοπέν τραγούδι του ὑπεψήθυσε:

κι' ἀλλος θέλει τὸν Λύγουστο, ποῦντε τὰ ταλλαράκια

— Ταλλαράκια, ναΐ! ψυχή μου φροῦτο! ἐφώνησεν ἐνθουσιαδῶς ο Βρανδής ο Μάρις βγάνει τὰ κεράσια, ο Θεοστής τ' ἀγκυρίσι, ο Αλωνάρης τὰ χειρωνικά καὶ ο Λύγουστος... τὰ ταλλαράκια σὰν φέρεις ἀπὸ τὸ ἄλλα ἀρρωστῆς αὐτὸς καὶ νὰ τ' ἀντικρύσῃς μόνο, φηλώνεις σὰν βουνό..

Φωνὴ ἐκπλήξεως ἀκονισθεῖσας διέκοψε τὸν πανηγυρικὸν τοῦ ἀγαθοῦ χωρικοῦ. "Οπισθέν του ἀλλος ισχνός καὶ ὑψηλὸς χωρικός, φέρων εἰς τὰν μίαν χειραὶ ἰχθύν καὶ εἰς τὴν ἀλλην ζεῦγος τρυπημένων ὑποδημάτων, ἵστατο, ως στήλη, παρατηρῶν μὲν διεσταλμένους ὄφειλμούς πρὸς τὸν δυτικὸν ὄριζοντα.

— Τὶ 'νε, Χαρλάμπη; ἡρώτησεν ο Βρανδής.

| "Ἐνε σύγνεφο" εἴπεν οὗτος χωρεῖ νὰ στρέψῃ τοὺς ὄφειλμούς του.

— Σύγνεφο! ἐφώνησεν οι χωρικοὶ καὶ ἔντρομοι: ἡγέρθησαν νὰ ἴδωσι.

— 'Αμ! τὸ εἶπε ἀπὸ τὸ πρωτὸν ἔγω! εἴπεν ο Βρανδής, ἀκούσα ταῖς χήναις ποὺ γύρευαν τὸ νερό

— Κ' ἔγω εἶδε δίπλα τὸ σκυλί.

— Εἰδα κ' ἔγω τὴν γάτα τῆς νύφης μου ποὺ ἐνιβότανε στὴ στριώ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀξιότιμος δήμαρχος διήρχετο ἐκεῖθεν, κρατών, ως τέλειος ἀριστοκράτης δραχμιδία ταρβάκου διὰ τὸν δύο του διακτύλων καὶ εἰς τὴν ἀλλην χειραὶ δέσμην ἐφημερίδων.

— Τ' εἶνε; τί τρέγει; ἡρώτησεν.

— "Ἐνε σύγνεφο.

— Σύγνεφο! Θὰ τὸ ἔχει η Ἐφημερίς τῆς Κυθερώσεως

εἶπεν ὑψηλοφώνως καὶ θέσας τὰς διόπτρας του ἐπὶ τῆς ρινᾶς παρετήρησε γάστρων πρὸς τὸ ὑποδειγμένον σημεῖον.

Τῷ δύντι εἰς τὸν διτικὸν ὄριζοντα ἔρχεται μικρὸν μελκυόν σύννεφον ἔχον σχήμα καὶ μέγεθος κριοῦ. 'Η ἐμφάνησί του ἔγινε γνωστὴ μετὰ μικρὸν καθ' ὅλην τὴν ἀγοράν. Εύθὺς οἱ ἐμπόροι ἀφῆκαν τὰς πήχεις των, οἱ κρεοπώλαι τὰς μαγχίρας των, οἱ ὑποδηματοποιοί τὰς βελόνας των καὶ οἱ χαρτοπατέται ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τὰ παιγνιόχαρτα καὶ ὅλοι ἔσπευδον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἴστετο ο κ. δήμαρχος, ἀτενίζοντες πρὸς τὴν σημεῖον, ως οἱ ἀναμένοντες νὰ ίδωσι τὸ θαβάριον φῶς μυναχού. Όλοι οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Λ., ως οἱ Χαλδαῖοι, είναι δόκιμοι μετεωροσκόποι· ίδιως κατὰ τοὺς μῆνας Ιούλιον καὶ Αύγουστον ἀδικλεῖπτες ἔχουν ἐστρεμμένους τοὺς ὄφειλμούς των εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὰς παραμοδικὰς δὲ κινήσεις τοῦ προσώπου των δύναται τις νὰ γνωρίσῃ ὄφειλως τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν.

— Εν τούτοις τὸ γεφύδριον ὄλονταν ἐμεγεδύνετο· ἦδη εἶχε καλύψει οὖλον τὸ ἀπὸ Κεφαλληνίας μέρος τοῦ φρουρού Χλομούτοις διέστημα. Οἱ χωρικοὶ παρετήρουν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀκίνητοι, φασὶ διετέλουν ὅποι βασικάνειν. 'Εκ πολυχρονίων παρατηρήσεων, ἐκ παραδόσεως, ἐγγωρίζουν ὅτι η βροχὴ εἶναι ἀναπόφευκτος ὅταν τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ Στενό, συννεριάσῃ. Μὲ τὰς χειραὶ πρὸς τὸ στήλης, πελιδνοί, ἀπηλπισμένοι, παρετήρουν ἐκεῖ καὶ ἐνίστε ἐστρέφονται πρὸς ἀλλήλους, ἀνταλλάσσοντες δειλῶς ὄλιγας λέξεις περὶ τῆς καταστάσεως των.

— Βρέχει στὴν Πάτρα! εἶπε τὶς δεικνύων πρὸς ἀντοῖς.

— Καὶ 'ε τὸν Πόργο! προσέθηκεν ἔτερος.

Τὰ πρόσωπα τῶν χωρικῶν θλιβύνθησαν εὐθὺς τὰ γείληταν σχεδὸν διεστέλλοντα εἰς μειδίαμα· ἤρχισαν νὰ ἀναλυθεῖσαν ἐλπίδας καὶ λησμονοῦντες τὴν θέσιν των ἐσκέπτοντο πόσον οὗτοι θὲ ὥφειλοντα ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀλλῶν.

— Ναι, μὰ τὰ κρέμας καὶ ἐδῶ σὲ 'λιγο θὲ βρέζη· ἐπόλυτος νὰ εἴπῃ τις.

— Νὲ φέτε τὴ γλώσσας σου· εἴπου μετ' ἀγχυκτήσεως οι χωρικοὶ.

— Μωρό δός του μιὰ μὲ τὸ βουνό τῆς Κεφαλληνίας! εἶπεν ο Δημάκης φρυγτών.

'Αλλ' η βροχὴ ἔρχεται ἀναπόφευκτος· εἰς τὸν διτικὸν ὄριζοντα τὰ σύννεφα ἐπικνυοῦντα· ο μικρὸς βουνός, ὅπου τὸ φρουρού Χλομούτοις, φασὶ εἰπεῖ πρὸς τὸ δρός Σινά, ἐνθάδες ἐνεργήσθη, εἰς τὸν Μωυσῆν· τὰ πτηνὰ ἔφευγον περούσιμέντα τὰ ἀγριόπαππα δικυθύνοντα πρὸς μεσημέριαν ὅπερ ἥτο ἔτερον καταφράνει σημεῖον τῆς ἡγγίζουσης βροχῆς. Οἱ χωρικοὶ παρετήρουν τὸν οὐρανὸν ἀσθμαίνοντες, παρηκαλύπτουν τοὺς συννέφους τὰς διαστολάς, τὴν πορείαν, ἀγωνιώτες, ως μήτηρ τὸ ψυχομάχημα τοῦ τέκνου της· τὸ σύννεφον ἐκεῖνο ἡπείλει τὴν καταστροφήν των, ἐματαιών τὰ δινειρά τοῦ εἰκογενειάρχου, τοὺς πόθους τοῦ παιδίου, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς λυγερῆς. Τί κακόν, τὶ φοβερόν πρόγυμα! ἐνα σύννεφο νὰ ἔχῃ ἐν ἐκυτῷ τὴν δύναμιν νὰ καταστρέψῃ, νὰ ἐκμηδενίσῃ καὶ τοὺς τρυφερώτερους τῆς καρδίας πόθους!

'Η πρωστοκία τῶν χωρικῶν δὲν διηρκεσίν ἐπὶ πολὺ. Αἴφνης ἀστραπὴ διέσχισε τὸν ὄριζοντα, ἀστραπὴ αἰγλήσεσσα, οφειοδή; τὸ φρουρού θνετήν καὶ ἐκρύβη αὐθωρεῖ ἐντὸς ζόφου.

— Στράφτει 'ε το Στενό! είπον πρός άλλήλους οι χωρικοί.

"Εστρεψήν, παρετήρησαν άλλήλους ἐπὶ μικρόν, ἐπενέλαβον τὰς φοβερὰς λέξεις διακεκομμένως καὶ διὰ μισχός, ως σπινθῆρες ἀπὸ ἀνημμένου αὐθιράκος, διεσπάρησαν ἐδῶ κ' ἔκειται, τρέχοντες, πηδῶντες, ως ἀγριοί· Ἰνδοί εἰς τὴν πρώτην ἐκπυρσορότησιν ὅπλου.

— Καὶ δόησε τὴν μυχανὴν ἀνοικτή! εἶπε τύπτων τὸ μέτωπόν του ὁ τύλεγραφητής.

— "Α, ντέ! ἐρώνησεν ὁ κύρος Μανώλης ἀκούσας αὐτόν· οὐ, ντὲ νὰ μᾶς βουλιαζέης! δὲν φταῖς ἐσύ, φταῖμε μεῖς ποῦ θέλαμε τύλεγραφεῖν νὰ τώρα! . . . καὶ λαβὼν τὸ ψιάθινον σκιάδιόν του ἔφυγε τρέχων εἰς τοὺς ἀγρούς.

Μετὰ μικρόν ἡ ἀγορά ἦτο ἔρημος· τὰ καταστήματα διλαχείσθησαν. "Ολοι οι χωρικοί μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ἔσπευδον εἰς τὰ κτήματά των. "Άλλοι μὲ τὸν γράβαλο ἄλλοι μὲ τὸ φριάρι καὶ ἄλλοι μὲ τὴν σαρωματιά, διπλαὶς ἥδυναντο προσεπάθουν νὰ διασώσουν τὴν σταφίδα ἀπὸ τῆς βροχῆς. "Η ἔξοχὴ ἀντίχει ἀπὸ φωνᾶς καὶ βλασφημίας. "Εφιπποι ἔτρεχον ἐδῶ κ' ἔκειται μεταφέροντες ἀπὸ τοὺς οἰκους των των ζηλευτῶν καὶ καινουργῆς ἀπλάδιων, φρεσκούς ποικιλόγραφος κιλίμικ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰ δακτυσκηνούργη ἔφαπλωματά των, τὰ δποτά, ως τὸ νερό· τὸν ἥλιον προσείχε μὲ λαχτάρων ἡ αἰκονίσπαινη καὶ τὰ ἔριπτον ἐπὶ τῆς σταφίδος.

"Άλλας φοβερὰ ἦτο ἡ ἄγωνία ἐκείνων τῶν ὄποιων ἡ σταφίδα δὲν ἦτο ἀπεξηραμένη· τὴν ἀφίνον ἐπὶ τῶν ἀλωνίων μὲ βλέμμα ἀπλανές, καὶ ιστάμενοι δρθιοί τὴν παρετήρουν ως μήτηρ τὸ τέκνον της εἰς τὸ ὄποιον δὲν δύναται νὰ δώσῃ βοήθειαν· ἐνίστε ἀνατείνοντες τὰς χειρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφώναζον:

— Βόηθα, θεέ μου· βόηθα!

Καὶ ὁ Θεὸς ἐβοήθησε τοὺς ἑλυπήθη· "Ανεμος σφοδρὸς μετ' ὄλιγον διεσκέδασε τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν λύπην τῆς καρδίας τῶν χωρικῶν. "Ηρχισαν νὰ γελοῦν ἥδη, νὰ ἀστεῖσανται, ως συμβαίνει πάντοτε εἰς τὸν ἀνθρωπὸν μετὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου. "Η ἀγορὰ ἐπληρώθη πάλιν θορύβου καὶ φωνῶν· τὰ καταστήματα ἤνοιξαν· οἱ χαρτοπακτοί ἐπανέλαβον τὰ παιγνίδια των εἰς τὰ καρεντές καὶ οἱ βλάμηδες τὰ ποτήριά των εἰς τὰ οινοπωλεῖα.

— Φτηνὰ τὴν γλυτώσαμεν ἀνέκραξεν ὁ Δημάκης περιχαρῆς ἴδων τὸν παλαιόν του σύντροφον.

— Ναι, πάμε νὰ κεράσης· εἶπεν ὁ Βρανδάς.

ΣΥΝΝΕΦΙΑΣ.

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

·Ἐκ τῆς Ηάλης Σπάρτης:

·"Ἄληθὲς μὲν δὲ εἴναι ἀπόκτημα πείρας ἡ ἀξιώτης τοῦ ἐπιλαμβανομένου ζητήματος φέροντος ριζικὰς ἀφορμὰς καὶ δισεξίτηλας ἐγκαίνια πεπχλασιωμένης χρονολιγίας, ἀληθὲς δικαὶος ὅτι τὰ ἀφ' ἐκεῖτῶν φανερὰ ἀπαλλάττουσι· τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ἐπὶ μικρὸν χρόνον διατριβῆς εἰς μελέτην των" οὐ ἔνεκα ἡ κατάδειξις αὐτῶν καὶ ἡ παροχὴ φώτων πρὸς ἐπιχειρθωσιν είναι εὐχερής·

•••

·Ἐκ τῆς αὐτῆς:

·"Οἱ τείνοντες κυνερνήται εἰς τὰ ἀνούσια καὶ ἔκει βυθίζόμενοι, ὑπαγορεύσει τῆς φατρίας, ἐν ταῖς σοβαροῖς περιστάσεσι· ταῖς ἀποφασιζόνταις ἔθνικήν ὑπαρξίαν καὶ βελτίωσιν ἡ ἐρείπωσιν καὶ ἀνυπερβίᾳν καὶ ἔξαντλησιν διαδηλώσει, ως μάνην φροντίδα των τὴν λῆψιν εἰκονικῶν μέτρων. Οψόμεθα ταχέως ποῦ βαίνουσι, καὶ πῶς τὰ πάντα ὑπολογίζουσι· διὸ τῆς ἀμφιβόλου μαθηματικῆς των·"

•••

·Ἐκ τοῦ Ἀράτου Πατρῶν:

·"Μεταξὺ τῶν ἄλλων παιδικῶν πομπῶν ἀπό τοῦ ὑπουργείου, εὑρίσκομεν καὶ τὴν συνιστῶσαν τοὺς γάμους εἰς τοὺς "Ἐλληνας! Δὲν ἐντρέπεσθε, ἀκούοντες ἀπὸ τοὺς ἀγάμους ὑπουργοὺς Τρικούπην καὶ Δομβάρδον, οἵτινες ἔν ασωτίαις καὶ ἀθλιότητες ἐκγηράσχοντες ἀγαμοι;"

•••

·Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στίχου:

·"Πατραίων Πατέδες ἐτοιμασθῆτε,
Καὶ εἰς τὰ μαύρα νὰ ἐνδυθῆτε!
Νὰ καταρασθῶμεν τοὺς Νάνους οὖλους,
Τὸν Δήμαρχον καὶ τοὺς Δημοσυμβούλους!"

•••

·Ἐκ τοῦ Πινδού Λαρίσσης:

·"Άλλα τῷ ὑπομιμήσκομεν τὸ τῶν προπατόρων ρῆτὸν Φοβοῖς τοὺς Δαναοὺς (βλαχολειβαδίτας) ἀν δῶρα φέρουσιν·"

•••

·Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

·"Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ὕδικῶν καρφενείων συνιστῶμεν τὸ του κ. Γ. Γιακούσι, ως τὸ πλησιέστερον καὶ συμφερτικότερον, τὸ δὲ τοῦ Κωστή "τοῦ Δερβίση" ως τὸ τερπνότερον καὶ δι' ἐγχωρίων ὄργανων καὶ τραγῳδιστρίας κεκοσμημένον είνε προτιμότερον·"

•••

·Ἐκ τοῦ Εθνικοῦ Μεγαλείον Βώλου:

·"Διαιροῦσι τοὺς πολίτες εἰς ξένους καὶ ἐντοπίους καὶ ἐνσπείρωσιν εἰς τούτους τὸ μίσος κατὰ τῶν ξένων, οἱ δολοφόνοι οὗτοι τῆς λέξεως «φιλελεύθεροι» καὶ οἱ ἐν ταῖς χειλεσίν ἀγαπῶντες τὸ ξενικόν στοιχεῖον. 'Αποδιώκουσιν ἀπὸ πάσης ὑπηρεσίας τοὺς ξένους καὶ διατηροῦσιν ἔνα αἰδοῖον μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι·"

Ρεμεσογλύκητη